Forrige Tider og Nuomstunder.

Comisk Syngestykke

i

een Act

af

Sevrin,

med Musik af Kreützer.

Oversat ved N. T. Bruun.

Kiøbenhavn 1817.
Forlagt af Fr. Brummer.
Trykt hos C. Græbe.

Personerne:

Frue Vielville, Enke efter en Præsident.
Juliette, hendes Broderdatter.
Frue Saint-Leger, Frue Vielvilles Svigerinde.
Captain Edmond Saint-Ange.
Hr. Le Coq, aftakket Forstmester og Fontaine-Inspecteur.
Frontin, Tiener hos Frue Vielville, under Navn af François.

Handlingen foregaaer i Frue Vielvilles Huus i Forstaden Marais i Paris.

En meget gammeldags meubleret Sal, Guldlæders Stole, Slagborde med dreiede Been, Tampetter paa Væggene, store Familieskilderier, paa den ene Side et gammeldags Claveer.

Første Scene.

Frontin (allene; skiøndt han er ung, er han klædt som en gammel Tiener, i gammeldags Livree med stive Skiøder, Paryk paa Hovedet, Guldhuuskasse i Nakken, lille galonneret Hat o. s. v.

Her seer man da et levende Exempel paa alle menneskelige Tings Foranderlighed! I femten Aar har jeg tient hos Parises Spradebasser og Modedamer, kort sagt: hos hele den fine Verden! Jeg var vims som en Løber, næsviis som en Page og driftig som en Kaper! alle Ægtemænd skielvede ved det blotte Navn Frontin! nu derimod, da visse Omstændigheder har nødt mig til at omskabe den frygtelige Frontin til en god jevn François, og tage dette gammeldags Skaberak paa min moderne Krop, nu tiener jeg i det kiedsommeligste og skum-

leste Qvarteer i hele Byen hos den gamle Frue Vielville. — Ak, barbariske Skiebne!

Aria.

Hvor jeg svæved i Pragt og Glands!
det var skiønt — men det vared stakket!
Jeg leved høit ved Spil og Dands
som Matador — i *Forgemakket*!

O, jeg kommer endnu ihu
hvilken Skræk mit Navn kunde vække!
Stakkels Frontin! hvad er Du nu?
en Ugle ligner Du:
blot Din Mine Folk kan forskrække!

Hvor mangen himmelsk Glut
forvoldte mig Kierligheds Pine!
Lisette, Marton og Rosine:
nu Frontin er død og caput!

Velsignede, søde Soubretter!
nu I give mig sagtens en Hæl;
men ak! baade Dage og Nætter
Eders Billed staaer for min Siel!

Ja, jeg maa hiin Galskab forglemme!
hvad nytter Tanken vel derom?

Smukt at høre paa Klogskabs Stemme,
det blevet er min Straffedom!

(han vender sig om). Hvad seer jeg? — et ungt Mandfolk! Hvilket Underværk! det er det første, som har driftet sig over denne Dørtærskel i den Tiid jeg har været her. Mon Portneren har glemt Fruens Befaling?

Anden Scene.

François. Edmond.

Edmond (i det han træder ind): Er Frue Vielville her?

François (sagte): Skulde jeg tage feil? — denne Røst — denne Figur —

Edmond (gaaer frem): Hør engang, min ærlige Mand —!

François. Ærlige Mand! — jeg! Frontin en ærlig Mand! Hvor denne Dragt giør mig ukiendelig!

Edmond. Jeg spørger om Frue — Er det en Drøm? ih men! den Spidsbub kiender jeg jo.

François. Ih javist, det er mig selv!

Edmond. Du har tient —

François. Hos Deres Hr. Onkel, Majoren.

Edmond. Hvad, Slubbert! og Dig finder jeg her?

François. Med Tilladelse: hvorfor Fanden har Hr. Captainen ogsaa saadanne gode Øine? I disse Spidsborgerklæder troede jeg mig ganske sikker for at blive kiendt.

Edmond. Du hed jo Frontin?

François. Ja, i gamle Dage.

Edmond. Hvad! i gamle Dage? — Det er knap tre Aar siden, at —

François. Ja, det er sandt nok; — men i de tre Aar — aa, i de tre Aar er jeg bleven tyve Aar ældre!

Edmond. Hvad vil Du sige med den Sladder?

François. At dersom jeg ikke havde givet mig ud for tyve Aar ældre end jeg er, havde Fruen her i Huset aldrig taget mig i sin Tieneste. Her er alting gammelt — See engang denne Sal — disse Familiemalerier! Er det ikke, som om de sagde til Alt hvad der ikke har de tre Snese paa Bagen: „Bæk! her har Du intet at giøre!"

Edmond. Det kostede mig ogsaa Umage nok at slippe ind.

François. Nede ved Porten traf De —

Edmond. En gammel Cerberus!

François. Vor Schweitzer.

Edmond. Ved Hielp af dette — (giør Tegn til at tælle Penge.) fik jeg dog Indpas. Men hvad bestiller Du her?

François. Hvad jeg bestiller, Hr. Captain? giør mine fire Maaltider om Dagen, gaaer tidlig til Sengs og staaer sildig op, — støver alle disse gamle Pakkenilleker af med al Ærbødighed for deres Alderdom; følger Fruen i Visitter eller naar hun gaaer ud at spadsere, med hendes store Arbeidspose i den ene Haand, en Vorbugs Paraply i den anden, og en gammel vranten Mops paa Armen: det er mit daglige Arbeide!

Edmond. Paa den Maade, Knægt, fører Du jo et meget lykkeligt Liv?

François. Jeg, Hr. Captain? — nei, jeg savner bestandig mine forrige glimrende Dage, og baade Morgen og Aften forbander jeg den Nødvendighed, som tvinger mig til at døse Livet saa skammeligt hen.

Edmond. Du haaber kanskee, at jeg skulde give Dig noget at bestille?

François. Ja, Frue Vielvilles Yndigheder er vist ikke den Magnet, som trækker Dem her til Huset.

Edmond. Du giætter Dig alt til, at en mere forførisk Gienstand —

François. Hendes Niece, Frøken Juliette.

Edmond. Man siger, hun skal være elskværdig; jeg kommer lige fra min Onkels Gods i Normandiet; han kiender Familien særdeles noie, og jeg har Anbefalings-Breve med fra ham.

François. Han har altsaa afmalet Dem Frøken Juliette — ?

Edmond. Høist fortryllende!

François. Og efter denne Skildring — ?

Edmond. Er jeg bleven — næsten forelsket i hende! Men, ikke sandt, naar jeg har seet hende, saa bliver jeg det rasende?

François. Nei.

Edmond. Hvorledes! Nei?

François. De vil blive forundret.

Edmond. Forundret?

François. Har De Mod til at betvinge alle en Amourettes Vanskeligheder, førend De indlader Dem i den?

Edmond. Jeg tager Dig i min Tieneste, og lader Dig være halvt i Farerne.

François. Jeg blive Monsieur Frontin igien! — Saa hør da i en Hast alleting! —

Edmond. Tael!

François. Lad os begynde med Tanten —

Edmond. Nei, lad os begynde med Niecen!

François. Sytten Aar, en nysselig Fi-

gur, talende blaa Øine, og en Ansigtsfarve, sammensat af Roser og Lilier.

Edmond. Ypperligt!

François. Men alle hendes Træk giøre en formelig Contrast imod hendes alvorlige Væsen, og det er med stor Møie hendes medfødte Ynde kan titte frem giennem det pedantiske Svøb, hvori hun er indhyllet. Første Gang man seer hende, skulde man troe hun var 40 Aar: langt Liv, stiv Silkefiolé, alenlange Manschetter, som ganske skiule den runde hvide Arm, Forklæde og Pibestrimmel høit op om Halsen, kort sagt: tilpakket som en Abbedisse i et Kloster!

Edmond. Og hendes Sysler, hendes Tiidsfordriv?

François. Svarende til den gravitetiske Dragt. Om Morgenen Klokken syv staaer hun op, og derpaa gaaer Dagen med at lære at spille paa Claveer, med at filere, studere Latin, læse en Bønnebog, og øve sig paa Hofmenuetten fra forrige Seculum. Om Aftenen staaer hun maalløs og lige op som en Stage, og seer paa at den gamle Frue og hendes Selskab spille Styrvolt, tillader sig en Anmærkning eller to, medens der gives Kort, slaaer Øinene ned og bliver rød; præcis Klokken ni siger hun Tante god Nât, giør tre stive Dansemester-Knix og gaaer hen at lægge sig.

Edmond. Paa min Ære! alt det Du der siger, forøger netop min Nysgierrighed; jeg længes efter at see denne Blanding af Ynde og Pedanterie.

François. Men, Hr. Captain! vent aldrig at faae Adgang her i Huset, saaledes som De er klædt; De seer altfor flygtig ud. Al Verdens Anbefalings-Breve nytte Dem ikke det mindste, dersom De ikke fremstiller Dem med et sat og sindigt Væsen, i en ærbar Dragt, kort sagt: ligesaa gravitetisk som de Herrer De her seer afmalede. Jo ældre De lader, jo bedre vil De blive modtaget.

Edmond. Hvilken snurrig Idee!

Duet.

François.

Vil De Eventyret forsøge
og giøre hvad jeg raader Dem?

Edmond.

Ja, jeg ynder meget at spøge;
hvad skal jeg vel giøre? siig frem!

François.

Først De maa i Alt Dem omskabe,
i Væsen, Dragt fra Top til Taa.

Edmond.

Skiøndt jeg derved vil sikkert tabe,
jeg giør det for mit Maal at naae.

François.

Det De allerførst maa forsage
er vore Modeherrers Sprog.

Edmond
(paatagende sig en Oldings Væsen):

Jeg er en Olding, mæt af Dage,
adstadig og ærbar og klog.

François.

Roes især de forrige Tider,
og snak om — Plato — Seneca!

Edmond.

Jeg paa Verdens Fadaiser rider,
og ønsker jeg var langt derfra!

François.

Det er just ret!

Edmond (leende):

Naa! lykkes det?

François.

Et sindigt Buk!

Edmond.

Andægtigt Suk! —

François.

En Priis Tobak! —

Edmond.

Og dygtig Snak!

Sammen:

François.
Glem ingenting!
Edmond.
Jeg veed mit Sving!
Alting, Frontin, gaaer meget bedre,
naar jeg har faaet Dragten paa!
Frontin.
Min Instrux De sikkert vil hædre;
Ære derved jeg høste maa!

Hvis man sig vil en Sang udbede,
kom ei med munter, lystig Klang!
en gammeldags Vise De qvæde
af dem, som Deres Amme sang!
Edmond (leende):
Tro mig, jeg skal min Rolle spille!
jeg husker just en gammeldags Sang,
hvori jeg slaaer en sprukken Trille,
som næsten er sex Alen lang!
(Han synger af en gammel Opera):
„Hør, min Chrysillis, hvor jeg kla = = = ger!
„Dine Øines Magnet mig til Dig dra = = ger!"
(leende):
Er det ei næt?
François.
Det er just Ret!
Glem ingenting!

Edmund.

Jeg veed mit Sving!

Frontin.

Ifald en Dands man vil forlange,
kom ei med Valts! husk vel paa det!
men med at bukke trende Gange
træd smukt en ærbar Menuet!

Edmond.

Mener Du, jeg har mistet Sandsen?
tænk ei om mit Genie saa slet!
Først svinger jeg i Contradandsen;
saa tripper jeg en Menuet.

(Han dandser Menuet og synger til):

Falderi la la! Falderi la la!

François (klapper i Hænderne):

Just saa! ja! ja!

(han dandser Menuet med Edmond).

Stiv som en Stage!
den Arm tilbage!
Knap Aanden drage!
Ha; ha! ha! ha! ha! ha!
Falla la la la!
Glem ingenting!

Edmond (leende):

Jeg veed mit Sving!

François.

Husk Menuet —

Edmond.

Og Contrabandsen!

François.

Glem ikke Visen —

Edmond.

— Med Cadencen! —

(som før):

„Hør, min Chrysillis! hvor jeg kla = = ger!
„Din Deilighed mig til Dig dra = = ger!"

(leende):

Ha! ha! ha! ha! ha! ha! ha! ha!

François (dandsende Menuet):

Glem ingenting!

Edmond.

Jeg veed mit Sving!

Sammen:

Alting, Frontin, gaaer endnu bedre,
naar jeg har faaet Dragten paa!

François.

Ja, min Elev mig vist vil hædre!
jeg Ære af ham høste maa!

Edmond. Om en Time i det seneste har Du mig her tilbage, og jeg svarer Dig for, Du skal ikke kunne kiende mig igien! (Han gaaer).

Tredie Scene.

François (allene): Da begynder jeg at kiende mig selv igien — ! Mit gamle Genie er

vaagnet! — Det kommer nogen; — det er Fruen; — Død og Plage! saa har hun vist mødt Capitainen paa Trappen! — Her maa bruges List, at hun ikke skal mærke Uraad!

Fierde Scene.

Frue Vielville. Juliette. François.

(Præsidentinden er klædt yderst gammeldags, med Fiskebeensskiørt, Ærmer, lange Agaçanter, Smække, opglattet stiv Frisur o. s. v. Juliettes Dragt svarer til den Beskrivelse François i anden Scene har giort derover. Hendes Haar er stivt friseret og pudret, paa den ene Side deraf er en stor Rose; opglattet Nakke med Steenkam; lange Pendeloquer i Ørene; Agaçanter ligesom Præsidentinden; Filées-Halvhandsker; Spænder i høihælede Skoe og en stor Vifte i Haanden).

Fruen (i det hun træder ind): Hvad var det for et ungt Mandfolk? hvor kommer han fra? Hvem har kunnet lukke ham ind?

François (raabende meget høit, for at høres af Frue Vielville): Aha, min Hr. Galan! De troede nok, at ingen kunde staae sig imod Deres søde Ord og Deres Stikpenge?!

Fruen (gaaer længer frem): En Galan? hvad var det for et Ord I der nævnede, François?

François (anstillende sig forundret): Saa Fruen hørde paa mig? — Naa, det er mig kiert!

Fruen. I sagde? —

François. Ja, tænk engang! den unge Straajunker, som Fruen vist mødte paa Trappen —

Fruen. Naa! hvad han?

François. Han har friskvæk sat sig i Hovedet at blive forelsket i Fruens Frøken Broderdatter!

Fruen. Saa tie dog stille, François! Juliette hører paa os.

Juliette (gaaer frem): Tante veed nok, at jeg aldrig hører, hvad Tante ikke giver mig Lov at høre. — Han sagde, François, at dette unge Menneske — ?

Fruen. — Er en Næsviis, og jeg skal strax jage Portneren bort, som har understaaet sig at lade ham komme op.

Juliette. Men, Tante, kanskee havde det unge Menneske dog intet Ondt i Sinde — han saae saa ærlig og skikkelig ud.

Fruen. Hvordan, Mamsel! Du dristede Dig til at fæste Dine Øine paa ham?

Juliette. Nei, Tante — jeg forsikkrer Tante, at jeg saae ham — uden at see paa ham.

Fruen. Men hvor har han kunnet møde os? —

François. Maaskee paa Comedien.

Fruen (streng): I veed jo nok, François, at vi aldrig komme paa slige Steder.

Juliette. Ak nei! aldrig!

François. Eller paa en Spadseretour.

Fruen. Vor eneste Spadseretour er jo hen over Kirkegaarden til Klostergangen, og der møder man ingen unge Herrer.

Juliette. Ak nei, ikke en eneste!

Fruen. Og det er vel! Vi leve i vor Eenlighed.

Juliette. Ak ja! vi komme aldrig hverken paa Baller, Concerter eller Maskerader!

Fruen. Tvi! nævn mig ikke disse forargelige Steder! Sky dem som en Pest, Juliette, og tænk ikke engang paa at freqventere dem, naar Du med Tiden bliver givt. Vogt Dig vel for at blive saadan en Flane som min Svigerinde, Frue Saint-Leger, der lever Dag ud og Dag ind i al-

skens Fias og Galskab. Den Modedukke har, Gud skee Lov, kun været her to Gange — venteslig for at have os at giøre Nar af i sine Selskaber! — men Alt hvad Du har seet af hende, skulde jeg troe, maa give Dig en billig Afsky for at følge hendes Exempel.

Juliette. Mener Tante, at jeg snart bliver givt?

Fruen. Det er noget, som et ærbart og tugtigt Pigebarn ikke bør vide førend i det Øieblik hun skal underskrive Ægteskabscontracten. Gaae ind i Dit Kammer og see, at Du dog engang faaer Ende paa det Gros-de-Tours Stolebetræk, som Du nu i to samfulde Maaneder har baldyret paa.

Juliette. Det, som forestiller Fabelen om Ræven og Ravnen? Jeg er næsten færdigt med det.

Fruen. Gaae! jeg har noget at tale med François.

Juliette (neier dybt): Ydmygste Tienerinde, høistærede Tante! (Fruen rækker hende sin Haand som hun kysser; halvsagte): Saameget saae jeg dog, at det var et kiønt ungt Menneske!

(hun gaaer).

Femte Scene.

Frue Vielville. François.

François (sagte): Godt! Captainen rumsterer allerede omkring i hendes lille Hoved!

Fruen. François! flyt mig den Læneſtoel herhid. — (Hun sætter sig): — Giv mig saa Skammelen. — François, bliv her og hør. Vi ere alene, og jeg vil nu sige Jer adskillige Ting af Vigtighed.

François. Fruen beviser mig en stor Ære ved sin Tilliid —

Fruen. Veed I hvad, François? Jeg mærker, at I hver Dag stiler —

François (studser).

Fruen (bliver ved): — Jer mere og mere ind i mit Kridthuus, som man siger for et gammelt Ord — og Jeres Alder, Jeres Sindighed, kort sagt alting bestemmer mig til at betroe Jer noget, som Juliette ikke engang selv veed noget af endnu.

François. Jeg tør næsten vædde, at jeg giætter hvad det er: Fruen har i Sinde at vælge hende en Mand.

Fruen. Netop! — og mit Valg er allerede giort.

François. Allerede?

Fruen. Jeg giver min Broderdatter til en Mand af en moden Alder og godt Rygte, som han har erhvervet sig ved fyrgetyve Aars tro Tieneste. Han hedder Hr. Le Coq, og har i forrige Tider været Forstmester og Fontaine-Inspecteur ved de kongelige Skove i Normandiet.

François. Hr. Le Coq? Ah, hierte Frue! det er vist en Mand af den gode gamle Verden?

Fruen. Dette Giftermaal var allerede bestemt i min salig Mands Tiid; nu kræver Hr. Le Coq Løvtets Opfyldelse, og det er da ikke mere end billigt. Jeg skal ærligt og redeligt holde, hvad den salig Siel har lovet. (hun tørrer sine Øine).

François. Fruen græder endnu over salig Herren?

Fruen. Ja, jeg er ingen Enke paa Moden.

François. Nei! det kan man see!

Fruen (reiser sig): Nu har jeg sagt Jer alting, min kiere François; lad mig nu ogsaa see, at I, saasnart Juliettes Beiler kommer, viser ham al den Respect og Estime, som saadan en Mand fortiener.

François. Tvivl aldrig om det, hierte Frue! Jeg skal vist tage imod Hr. Le Coq, og vise ham —

Fruen. Ind til mig?

François. Ja. (sagte): Men først Vinterveien!

Fruen. Godt! (Hun gaaer, men vender om igien): Det er sandt: er der kommet Bøger til mig fra Læseselskabet?

François (flyer hende adskillige Bøger): Ja, hierte Frue. Her er for det første „Dydens Annaler" — det er sidste Hæfte; nu er Fruen færdig med dem. — „Spaaeqvinden, eller den Kunst, at finde Lykken i Caffegrums" — „De Troendes Sparrebøsse" — men jeg seer ikke „Erbarhedens Lyseprofit".

Fruen. Det troer jeg nok; den kan Baronesse Vieuxbois aldrig faae aflæst; — med saadanne Bøger maa jeg altiid bie til hun er færdig. Imidlertiid vil jeg nu opbygge mig med disse, til vi faae en frisk Transport. (Hun gaaer ud paa venstre Side af Theatret).

Siette Scene.

François. Juliette.

Juliette (kommer løbende paa Tæerne fra høire Side, med et gammeldags broderet Stolcbetræk

i Haanden; nysgierrig): Monsieur François! hvad sagde min Tante til Ham? Jeg hørde nok, at hun havde nogle Hemmeligheder at betroe Ham.

François (sagte): Godt!

Juliette. Hvad seer Han efter, Monsieur François?

François. Om Deres Tante ikke kommer tilbage.

Juliette. Aa, vær ikke bange! Om hun endogsaa kom, saa lod jeg, som om jeg bragde dette forbistrede Stolebetræk, som jeg Gud skee Lov! nu er bleven færdig med.

François (sagte): Hun bruger selv List; bravo! Hun ønsker at fritte mig ud — godt! jeg lader mig fritte.

Juliette. Naa! vil Han da ingenting sige mig?

François (sagte): Hvad Tasken er nysgierrig! (høit): Men, kan jeg ogsaa uden Fare aabenbare Dem — ?

Juliette. Hvilket? — (leende): Det, som jeg veed ligesaa godt som Han!

François. Hvad siger De? —

Juliette. Ih ja! medens jeg broderede, havde jeg ladet min Dør staae paa Klem, og jeg hørde hvert et Ord, Tante sagde.

François (sagte): Ligesaa polidsk som hun er stor!

Juliette. Tante vil givte mig bort. —

François. Virkelig?

Juliette (meget hurtig): Ja, og give mig til en gammel Mand, som jeg ikke kiender, som jeg aldrig har seet, som kommer her i Dag, og som jeg vist ikke kan udstaae for min Død!

François. Jeg hører De har ikke tabt et Ord af Samtalen. (sagte): Hvilken Opdagelse!

Juliette. Men siden Tante betroede sig til Ham, Monsieur François, saa skulde Han smukt have raadet hende fra det dumme Forsæt, og sagt —

François (hviskende): Vær De rolig! jeg lover Dem: De skal ikke blive Fontaine-Inspecteurinde!

Juliette (hoppende i Veiret af Glæde): Er det sandt? O, min kiere François! —

François. Tys! — Anstil Dem fuldkommen ligegyldig, indtil De ikke mere behøver at dølge Deres Hiertes Følelser.

Juliette. Ak! mit Hierte føler slet ingenting — undtagen Afsky for dette Givtermaal.

François. Og De er dog sytten Aar, Frøken!

Juliette. Først om sex Uger, Monsieur François!

François. Altiid kan De dog ikke blive ugivt, og dersom der nu kom et vakkert ungt Menneske —

Juliette. Et vakkert ungt Menneske? (med et dybt Suk): Ak!!

Romance.

I.

Hvem kan vel jeg Stakkel behage
i denne fæle gamle Stads?
mig for en Tosse Folk antage;
med min Pynt enhver driver Spas.
Med Spotten følger ogsaa Skaden;
jeg er i Alt en Dukke liig;
og saasnart man mig seer paa Gaden,
alle Folk pege Fingre ad mig!

François (sagte): Arme Slut!

Juliette.

2.

Her Skiænd jeg bestandig maa høre!
at gabe er min Tiidsfordriv;

Jeg tør mig ei af Pletten røre;
ak! det er ret et piinligt Liv!
(efterabende sin Tante, i en skiændende Tone):
„Hvad er nu det? — Hvad fattes Hende?
„Tys! stille, ærbar, skikkelig!“ —
Saa fra Morgen til Aftens Ende
alle Folk pege Fingre ad mig!

Nu nylig ude paa Trappen! —

3.

Min Plage jeg har med den Tante!
Alt hvad jeg giør er dumt og galt!
Hun kalder mig et Barn, en Fiante! —
er det dog ikke ret fatalt? —
(grædende):
I Paahør af den unge Herre
at kaldes Barn! — hvad synes Dig?
Folk saaledes vil bestandig vrængle
altiid vel pege Fingre ad mig! —

François (sagte): Hun er ogsaa en Smule koket — desbedre! (høit): Græd ikke, lille Frøken! om Violen endogsaa skiuler sig i Græsset, saa røber Lugten den dog altiid.

Juliette (tørrer pludselig sine Øine, og smiler): De er rigtig meget artig, Monsieur François!

François. Det er kun Sandhed — (hviskende): og netop hvad den elskværdige unge Person mener, som De slet ikke betragtede, men som De dog saae!

Juliette (fyrig): Ham, paa hvem min Tante var saa vred? — O, siig mig: hvem er han? hvor kommer han fra? hvad vilde han her? Kiender Han ham, Monsieur François? O, i det sidste Qvarteer har jeg tænkt forfærdelig meget paa ham!

François. Det har jeg havt den Ære at mærke! — Hvem han er? — han er — Jeg hører nogen komme — skynd Dem bort, lille Frøken! Og for alting taus!

Juliette. Taus? — Han har jo slet ingenting sagt mig, Monsieur François! Men jeg haaber dog, at Han snart fortæller mig noget mere? ikke sandt? — hvad? — Snart! o snart! — Naa, jeg løber — jeg løber — Jeg er alt borte! — Snart, ikke sandt? — Nu gik jeg! (Hun løber ind i sit Kammer).

Syvende Scene.

François. Hr. Le Coq, (gammeldags klædt, halvt paa Kiøbsted- og halvt paa Landsby-Viis).

François (sagte): Det er ham! det er Frieren! Nu frisk, Frontin! viis, at Du er polidsk!

Le Coq. Boer ikke Frue Præsidentinde Viel-ville her?

François. Jo, min Herre. (sagte): Ha! ha! ha! hvilken gammel Caricatur!

Le Coq. Hvad griner I af, Monsieur Lakay?

François. Jeg, min Herre? forlad mig —

Le Coq. Jeg er bleven ganske stakaandet; dersom I gav mig en Stoel, saa skadede det ikke, veed I vel det?

François. Behag! (han flytter en Stool frem; sagte): Ha! ha! han er ubetalelig!

Le Coq (sætter sig og betragter François): Det lader mig til at være en næsviis Slubbert! (han hoster): Lakay! meld mig hos Jeres Herskab.

François. Maa jeg spørge om Herrens Navn?

Le Coq. Hr. Le Coq.

François. Le Coq — Coq?

Le Coq. Ja, Le Coq! Le Coq! Navnet er da ikke saa langt, at I jo nok kan huske det.

François. Aa ja! — (han gaaer, men vender om igien): Var det ikke Le Coq?

Le Coq. Jovist var det! Le Coq! Le Coq! — Hvor mange Gange skal jeg sige Jer det? (hoster). Naa! hvorfor melder I mig ikke?

François. Seer Herren — det kommer af — det kommer af — at jeg tænker —

Le Coq. Naa! hvad tænker I da? lad høre!

François. Vi vente rigtig nok en Hr. Le Coq —

Le Coq. Og det er mig!

François. — Som kommer for at ægte vor unge Frøken —

Le Coq (hoster): Ja, det hører I jo nok er mig.

François. — Og som man siger skal være en meget elskværdig Mand, meget beleven, meget —

Le Coq. Det er mig! det er mig! Hvad Dievlen stirrer I paa, naar jeg siger Jer, at det er mig og ingen anden?

François (betragtende ham endnu): Jeg skal sige Herren — jeg vilde gierne være vis i min Sag.

Le Coq. Tvivler I da endnu?

François. Jeg vilde ikke raade nogen anden, end den rigtige Hr. Le Coq at indfinde sig her! —

Le Coq (fornøiet): Virkelig?

François. Han skulde faae med mig at bestille! —

Le Coq. Som jeg mærker, min Søn, giorde jeg Dig Uret, og Du er en skikkelig Karl.

François (sagte): Det er en gammel Tosse, som let lader sig narre. (høit): Herren maa have mig undskyldt, men i Førstningen troede jeg rigtig, at De var en Slags dumdristig Medbeiler, som kom her for at pudse min Aarvaagenhed.

Le Coq (klapper ham paa Skulderen): Du er en tro Tiener! (han tager et Brev frem): See her — læs engang dette Brev fra Frue Præsidentinden. Ja, Du kiender vist Haanden. (François vil tage Brevet, men Le Coq holder fast).

François (læser Begyndelsen): „Jeg anseer det for en Lykke, at faae min kiere Broderdatter givt med en Mand, som jeg veed besidder de gamle Dages fine Levemaade — "

Le Coq. „Fine Levemaade!" Der hører Du, lille Søn! (brystende sig): Naa! er det nu mig eller ikke? hvad?

François. Der er ingen Tvivl om, at det jo er Dem. Men imidlertiid maa jeg dog sige Dem een Ting.

Le Coq. Som er? —

François. Jeg er bange for at der bliver intet af det Giftermaal.

Le Coq. Intet af? og hvorfor ikke?

François. Maa jeg sige Dem min Hiertens Mening?

Le Coq. Tael reent ud af Posen, lille Søn! — Han har giort mig ganske hierteklemt!

François. Frøken Juliette kan endda nok finde sig i, at tage en gammel Mand —

Le Coq. „En gammel Mand!" Saa sig dog en Mand — en Mand af en moden Alder; det klinger i det mindste høfligere.

François. En Mand af en moden Alder? ja nok da! Men hun vil dog, at denne Mand „af moden Alder" skal see lidt ung ud — have et vist Sving — være paa Moden — kort sagt: kunne snoe sig en Smule. Hvor vil De tænke paa, at behage en ung Pige med dette opslidte Udseende? —

Le Coq. Opsliidte! — Er jeg opsliidt? jeg!

François. Og med denne Methusalemske Garderobe? —

Le Coq. Den er mageligst!

François. Jeg siger Dem endnu engang, Hr. Le Coq: der bliver, min Sandten, intet af Givtermaalet, dersom De ikke tænker paa, at bøde lidt paa Tidens Ødelæggelser.

Le Coq. For Fanden! Du sætter mig her i en bansat Forlegenhed!

François. Da indseer jeg slet ikke, hvori den kan bestaae.

Le Coq. Ikke det?

François. Ih nei! Veed Herren da ikke, at Paris vrimler af Troldmænd, der for Penge og gode Ord i en Haandevending omskabe et Menneske saaledes, at han neppe kiender sig selv? En, to, tre! og Oldingen er forvandlet til Yngling!

Le Coq. Ja saa! — Men kan Du ikke sige mig, hvor jeg skal faae fat paa nogle af det Slags Folk?

François. Herren kunde aldrig have truffet beleiligere. Her har jeg just adskillige Adresser til Skræddere, Modehandlere, Skomagere, Haar

skiærere: vel at mærke, lutter Kunstnere, hver i sit Fag. Henvend Herren sig til dem, saa skal De see De bliver ung paa Deres gamle Alder.

Le Coq. Aa, giv hid! giv hid!

François (flyer ham adskillige Adresser).

Vise.

1.

Snart vil Dem Skrædderen omskabe:
hans Tryllekunst slaaer aldrig feil;
De Mund og Næse selv vil tabe,
naar De beseer Dem i et Speil.
Det gammeldags Snit De forsage,
Frieriet gaaer ellers galt!
For nuomstunder at behage
viid: det er Kiolen, som giør Alt!

2.

Ja, her til Lands kan alting lykkes,
naar man kun passer ret sit Snit:
man sniger sig, man bukker, trykkes;
tilsidst man høster skiær Profit!
hos Skrædderen Ungdom man henter,
Vid og Kundskaber, attisk Salt;

man kiøber Dyder og Talenter:
Kort, det er Kiolen, som giør Alt!

Le Coq. Lille Søn, lille Søn! hvilken skiøn Opdagelse har Han ikke der hiulpet mig til! Jeg siger Ham saamange tusind Tak! Jeg vil skynde mig alt hvad jeg kan. Min Kariol holder udenfor; jeg bliver ikke længe borte, og naar jeg kommer tilbage, hu! saa skal jeg have et Sving som en Straajunker! (han gaaer).

Attende Scene.

Le Coq. François. Edmond (som Olding i gammeldags Hofdragt).

Le Coq. (møder Edmond i Døren): Hvem mon det er?

Edmond. Da der ingen var i Forgemakket, tog jeg mig den Frihed at gaae ind, uden at lade mig melde.

François (sagte): Det er Captainen! Fanden selv kunde ikke kiende ham!

Le Coq (sagte og spottende til François): He! he! hvem er den unge Person — fra Keiser Carl Magnusses Tider?

François. Det veed jeg ikke.

Le Coq (leende): Det er da vist nok ingen Frier! —

François (ogsaa leende): Nei, har De ingen anden Medbeiler at frygte —

Le Coq (som før): Saa kan jeg være ganske rolig; ikke sandt? he! he! he! he!

Edmond (til François): Kan jeg faae den Ære at giøre Frue Vielville min Opvartning?

François. Min Herre! jeg troer ikke hun tager imod nogen i Dag; hun befinder sig ikke ret vel, og desuden — (sagte): Bliv her!

Le Coq (sagte): Retsaa! faae ham til Dørs!

François. Men vil De ikke selv tænke paa at komme afsted? De spilder Deres Tiid her.

Le Coq. Han har Ret, lille Søn! — Jeg glemde vor Aftale. Naa, jeg løber da, og kommer tilbage, for ved min Paaklædning, min Frisur, min Ziirlighed og Aliamodiskhed at fordunkle al Verdens Rivaler og Medbeilere! (til Edmond): Min Herres allerydmygste Tiener! (I det han gaaer, sagte): Det er en gammel Spendebog!

Niende Scene.

François. Edmond.

François. Jeg kan ikke see mig mæt paa Dem!

Edmond. Synes Du virkelig om mig?

François. O, ypperligt! det er næstforrige Seculum, som gaaer igien!

Edmond. Men jeg er meget bange for, at dette Udseende vil langtfra ikke anbefale mig hos den unge Pige. Jeg har seet hende — det er en allerkiereste Glut!

François. Husk bare vel paa Alt hvad De har at tage vare. De hedder Hr. Le Coq. —

Edmond. Lecoq?

François. Ja; og De har været Forstmester og Fontaine-Inspecteur ved de kongelige Skove i Normandiet. I Nærheden af Amiens eier De et Gods, og kommer nu her, for at ægte Frøken Juliette, af hvis salig Onkel, Præsidenten, De var en meget god Ven; De har faaet et Brev fra Enken, som indeholder en Stadfæstelse af den salig Herres Løvte, at givte Dem med hans Niece.

Edmond. Hvordan hænger det egentlig

sammen? — ah! men nu begriber jeg det! — den gamle Carricatur, som nys gik herfra —

François. — Er netop Deres Medbeiler Hr. Lecoq! — Men der er Fruen! nu forsigtig!

Tiende Scene.

De Forrige. Frue Vielville.

Fruen. François! I veed, vi skal have Fremmede. Har I Snavposen og Pukkebrættet i Beredskab?

François. Han er kommen, hierte Frue.

Fruen. Hvem?

François. Frieren.

Fruen (vender sig om til Edmond). Bevare's! og jeg saae ham ikke! (neier gravitetisk): Skyldige Tienerinde, min Herre! forlad mig, men jeg blev Dem visselig ikke vaer. — François! kald paa min Broderdatter.

(François gaaer).

Ellevte Scene.

Edmond. Frue Vielville.

Edmond. Jeg vilde just nu udbede mig høistærede Frues gunstige Tilladelse til at maatte hilse paa den dydzirede Frøken.

Fruen. Uden at rose mig selv, tør jeg nok sige, at det er et velopdraget Pigebarn. Jeg har ladet hende lære saa et og andet, Musik, Tegning, dog alt med Maade. Men det er sandt: Herren har vel faaet mit Svar?

Edmond. Hierte Frues Svar? — o ja, det har jeg faaet — og giemmer og bevarer samme som et Pant paa min Lyksalighed. Det er mig en dyrebar Epistel, der stedse husker mig paa den Person, som jeg har at takke for min Lykke her paa Jorden.

Fruen (sagte): Det kan man kalde en belevent Cavalier! han ligner ikke disse nymodens ledeløse Junker Sientser!

Tolvte Scene.

De Forrige. Juliette.

Juliette. Tante har ladet mig kalde? —

Fruen. Kom nærmere, min Hierte!

Edmond (bukker for Juliette; — til Fruen): I Sandhed! Deres Frøken Broderdatter overgaaer langt den Beskrivelse man havde giort mig over den lille Putte.

Juliette (neiende): Herren er meget galant!

Edmond (sagte til Fruen): Tillader De mig at kysse min lille Fæstemøes Haand?

Fruen. Om jeg tillader det? hvad skulde der være i Veien? Saaledes hilsde vore Cavalierer bestandig deres Damer i forrige Tider, og det er en god gammel Skik.

Edmond. Tilvisse! det synes mig med! (Han kysser Juliette paa Haanden): Smukke Frøken!

Juliette (skriger pludselig): Au! — Min Gud, min Herre! De kneb mig i Fingeren! —

Fruen (sagte og smilende): Hun er endnu ligesom lidt sky og balstyrig.

Edmond (sagte til Fruen): Javist! men jeg tænker, det forgaaer vel.

Fruen (sagte): Oh ja, med Tiden!

Juliette (sagte og sukkende): Der er stor Forskiel paa ham og det unge Menneske fra før!

Edmond (afsides): Hendes Naivetet er fortryllende!

Fruen. Vær ikke saa bange, Juliette! Besvar den gode Herres Artigheder; Du bør giøre Alt for at tækkes ham, siden han snart skal være Din Mand.

Juliette (sagte): Hvad hører jeg!

Edmond. Ja, hierte Frøken, saa er det.

Juliette (sagte): Jeg vil sætte ret et Mopseansigt op, for at giøre ham kied af mig!

Edmond. Vist nok kan mit Udvortes, min Alder, min Tone ikke giøre Fordring paa at behage — (med Følelse): men Himlen har skienket mig et Hierte, der føler og paaskiønner alle Deres Fortrin!

Fruen. Nu vil jeg spørge Alle og Enhver, om nogen af alle de unge Herrer kunde belægge sine Ord bedre! (til Juliette): Saa nei dog, Mamsel, og svar ogsaa noget.

Juliette (neiende): Herren er sandelig meget høflig.

Edmond. Deres naadige Tante — (han blinker ad hende for at give sig tilkiende).

Juliette (træder et Par Trin tilbage): Bevare's, min Herre! De giør mig ganske forskrækket med de Grimasser De giør!

Edmond. Grimasser!? — (sagte): For Dievlen! det er næsten at drive Naiveteten for vidt! (høit): Frøken, De maa kun tilregne min levende Følelse de Bevægelser, som kanskee — (sagte): Hvordan skal jeg faae hende til at forstaae, — (høit): Deres naadige Frue Tante har fortalt mig om Deres mangehaande sieldne Talenter,

skiønne Frøken; bliver jeg ikke saa lykkelig at maatte beundre dem?

Fruen. Det forstaaer sig; min hierte Broderdatter, Du kan ikke afslaae at vise Herren Dine Gaver.

Juliette. Men, Tante —

Fruen. Ingen Snak! jeg befaler Dig det; spil den sidste Sonate Du har lært — den, Du veed nok — som begynder saaledes: la la li la la li taldera la li! (Hun synger Begyndelsen af en gammeldags Sonate med sprukken og rystende Stemme).

Edmond. Det er et nydeligt Thema!

Fruen. Ikke sandt? Jeg har lært det af min salig Gudmoder. Men De skal høre videre.

Juliette (sagte, i det hun sætter sig ved Claveret): Jeg vil spille saa jammerligt, at jeg nok skal betage ham Lysten til at høre mig tiere.

Fruen (sætter sig forrest paa Skuepladsen; Edmond stiller sig bagved Juliette, som med Villie spiller slet).

Edmond (sagte, stoppende Fingrene i Ørene): Uh! hvilke Katte-Harmonier! — (høit): Bravo — bravissimo! det kan man kalde Spil — og Præcision i Foredraget!

Juliette (sagte): Hvilken Pine! Kan jeg

da ikke giøre ham kied af mig? bie kun! (Hun bliver ved at spille).

Edmond (standser hende). Med Tilladelse, Frøken — Jeg er ogsaa en Smule Musicus — mig synes, at der staaer — (han peger paa Noderne).

Juliette (naiv): Det er et Suk i Musikken.

Edmond (i en meget øm Tone, i det han seer vist paa hende): Ja — et Suk! — (han tager sine Briller af): Begriber De ikke — begriber De ikke —?

Fruen. Jeg veed ikke, hvordan det er, Juliette! i Dag begriber Du heller ingenting!

Juliette (med Udbrud, i det hun gienkiender Edmond, efterat have betragtet ham nogentiid): O, min Gud!

Fruen. Hvad er der? — Du giorde mig ganske forskrækket.

Edmond. O, det var ingenting! —

Juliette. Nei — men nu begriber jeg alleting. (sagte): Det unge Menneske! Aa!

Edmond. Det var blot en Streng, der sprang. Vil De høre? (Han slaaer paa en Tangent, som ikke svarer).

Fruen. Hver Dag vente vi den Claveerstemmer!

Edmond. Maaskee vilde Frøkenen holde os skadesløs ved at synge en af disse Arier? —

Fruen. Ak ja — for Exempel Lullys bekiendte Ballade! den er nu over halvandet hundrede Aar gammel — men bestandig saa modensk som om den var giort i Dag.

Edmond. Overmaade modensk! Af det Slags Musik componeres der ingen mere nuomstunder.

Fruen. Nei, nei, tilvisse ikke!

Juliette. Jeg kan ikke finde den, Tante.

Fruen. Saa syng da noget andet.

Juliette (sagte): Jeg vil i dens Sted synge den nye Aria jeg har faaet af min Tante Saint-Leger!

Fruen. Saa begynd da, min Hierte!

Juliette (tager et Nodeblad, og synger med meget Udtryk, i det hun af og til betragter Edmond): Gierne, Tante!

Aria.

Hver Dag, hver Nat jeg maa erfare
lønlig Uro i min Siel,

og dog jeg ikke kan forklare
hvad mig mangler i mit Held!

Mit tomme Suk mig intet gavner;
jeg veed ei mit Ønskes Navn;
ukiendt med det Held jeg savner,
jeg dog føler visse Savn.

Skiøndt ingen Qval mit Hierte saarer,
skiøndt Haabet er min faste Borg,
jeg fælder ofte hede Taarer,
men kiender ei min egen Sorg.

Disse Sukke mig forklarer!
kommer, læser i min Siel!
Tak skee Den, som mig besvarer
hvad der mangler i mit Held!

Edmond.

Mig Dit Øie saa sødt forklarer
Elskovssukket i Din Siel!
Dit hulde Blik mit Hierte svarer,
naar jeg beder: skab mit Held!

Sammen:

(De sidste fire Linier synger Edmond snart med Følelse og i sin egen Tone, naar han troer sig ubemærket af Frue Vielville, snart med gam-

mel Mands Røst, naar hun vender sig om til ham).

Edmond. Bravo, hierte Frøken! Bravo!

Fruen. Hvordan synes De ellers om de Ord?

Edmond. Hm! her passe de ret godt.

Fruen. O ja, siden hun synger Dem til en Beiler, thi ellers — ! — Jeg veed ikke, hvor de ere komne her.

Trettende Scene.

De Forrige. François.

François. Der er en sort Herre, som spørger om Fruen.

Fruen. Ventelig min Notarius. Jeg kommer strax; lad ham trinne ind i mit Cabinet. (François gaaer). Dersom det er ham, min Herre, skal jeg lade Dem kalde, og saa tænker jeg vi skal snart faae alleting i Rigtighed.

Edmond. Jeg overlader alleting til hierte Frues Godtbefindende. Indret De Contracten ganske som De vil; jeg underskriver Alt.

Fruen. Min Herre, see nu, at De kan giøre Dem lidt yndet af min Broderdatter. Baade De-

res Alder og Deres bekiendte Ærbarhed ere mig Borgen for, at jeg intet vover ved at lade Dem blive ene med hende. Jeg kommer snart tilbage. Skyldige Tienerinde! (hun neier og gaaer ud).

Fiortende Scene.

Edmond. Juliette.

Edmond (fyrig og glemmende sin gamle Rolle): Deilige Frøken! jeg er høist strafskyldig! — jeg føler, hvormeget jeg maa lide paa Deres Overbærelse, dersom jeg skal vente Tilgivelse for de Midler jeg har brugt — !

Juliette. Min Herre, De er jo det unge Menneske, som var her før! —

Edmond. Ak ja! det er mig! Da jeg vidsde, at Ungdommen var banlyst fra dette Huus —

Juliette (leer høit): Ha! ha! ha! ha! o, det er moersomt!

Edmond. De leer? er det, for at betage mig alt Haab?

Juliette. Og Tante, som troer, at De er — ha! ha! ha!

Edmond. Jeg beder Dem: lee ikke saa høit, ellers røber De mig. Men De maa kiende

mig: jeg hedder Edmond Saint-Ange, er Captain ved Infanteriet, og Neveu af Baron Forlis, en gammel Ven af Deres Tante; min Onkel har tusinde Gange fortalt mig om Dem; han veed den Tvang, hvori De lever; han kiender den latterlige Brudgom, man har bestemt Dem, og det er ham, som har raadet mig, paa eengang at befrie Dem fra et urimeligt Slaveri og et aldeles upassende Giftermaal.

Juliette. Ha! ha! ha! jo længer jeg seer paa Dem — jo, en kiøn ung gammel Mand! ha! ha! ha! ha!

Edmond (sagte): Det er en elskværdig lille Galning! Hun finder sig meget muntrere i Tingen, end jeg havde troet.

Femtende Scene.

De Forrige. François.

François (løbende): Jeg kommer for at lade Frøkenen vide —

Edmond. O, Frontin! dersom Du vidsde —!

François. Frontin? hvad er det Herren siger!?

Edmond. Det er sandt, Du hedder jo nu François — det havde jeg glemt.

Juliette. Skulde François ogsaa være —?

Edmond. — En Spidsbub af en Tiener, som min Onkel har jaget af sin Tieneste, en —!

François. Det er Lovtaler nok; ikke mere, om jeg tør bede!

Juliette. Han med? o, ha! ha! ha! hvem skulde have tænkt —?

François. Jeg er en meget respectabel Personnage, det kan Frøkenen troe — hvis De vil! Men nu nok om det; jeg kom egentlig for at lade Dem vide, at Frue Saint-Leger —

Edmond. Frue Saint-Leger, siger Du?

Juliette. Min Tante, Oberstinden?

François. Kommer for at besøge Dem.

Juliette (klapper i Hænderne): O, det er rart! det er herligt!

Edmond. Frue Saint-Leger er virkelig —?

François. — Svigerinde til Præsidentinden.

Juliette. Ja — men hun ligner hende slet ikke, hverken i Sind eller Skind!

Edmond. Jeg kiender hende — hun har Assemblee hos sig tre Gange om Ugen — et fortreffeligt Fruentimmer!

- Juliette. Skynd Dem bort, min Herre! Ifald hun nu kiender Dem —

Edmond. O, jeg frygter intet! Jeg er endogsaa vis paa, at naar hun faaer mit Anslag at vide, vil hun tiene os baade med Raad og med Daad.

Juliette. Jeg ryster som et Espeløv! Der er hun!

François. Jeg vil passe paa, naar min gamle Landsbyjunker kommer! (han gaaer).

Sextende Scene.

Edmond. Juliette. Frue Saint-Leger med en Kammerpige, (der har en Papæske under Armen).

Juliette (gaaer Fruen imøde). Velkommen, bedste Tante! (vil kysse hende paa Haanden).

Frue Saint-Leger (kysser hende paa Panden): Hvordan gaaer det Dig, Slut? (hun kaster sig paa en Stoel). O, jeg kan ikke mere! Hvilken mørk og skummel Trappe! Ha! ha! ha! Naar jeg kommer og besøger min høistærede Frue Svigerinde, staaer jeg altiid Fare for at brække min Hals!

Juliette (modfalden): De kommer her ogsaa kun sielden!

Frue St. Leger (reiser sig): Hei seer saa gravitetiskt og gammeldags ud! uh! — Hvad Du er klædt, Juliette! den Rose klæder Dig slet ikke! (hun river den af, og kaster den tilside). Og Dit skiønne Haar — hvilken Façon! opklistret som paa en Dukke! — (hun purrer op i det med Fingrene). Og saa Pudder i disse Tider! — Nei, jeg kan ingen Vei komme med Dig!

Juliette. De veed nok, at Tante Vielville —

Frue St. Leger. Tante Vielville er ikke ret klog! og jeg vil have Dig klædt som det passer sig for Din Alder. — I Sandhed, hun vilde være smuk som en lille Engel, naar hun ikke havde de forbistrede Klæder paa?

Juliette (sagte): Som en lille Engel? Ah, hvad Tante Saint-Leger dog er en fornuftig Kone! hun taler nu saa — saa grundigt! —

Frue St. Leger. Og hvad er det? Agaçanter! ha! ha! ha! bort med dem! (hun river dem af Juliette). See saa! strax seer man Armen bedre, og de naturlige Ynder titte frem.

Juliette. Ja, det er ogsaa sandt!

Frue St. Leger. Væk med denne stive Pibestrimmel! Du er jo færdig at qvæles!

Juliette. Ak ja! det lettede strax, da den kom af. Mange Tak, kiereste Tante!

Frue St. Leger. Jeg skal nok tale min Svigerinde tilrette. — Rosine! bær Æsken ind i Juliettes Kammer. (Rosine gaaer).

Juliette. Den Æske ind i mit Kammer! — Aa, lille Tante! hvad er der i den?

Frue St. Leger. Stads! hvad andet? en nydelig Kiole — der er Maskerade i Aften — jeg tager derhen — og vil have Dig med!

Juliette (hoppende af Glæde): Paa Maskerade? — jeg kommer paa Maskerade? — der har jeg endnu aldrig været. (mödfalden): Men Tante Vielville —!

Frue St. Leger. — Skal tillade Dig at følge med mig, eller vi blive Uvenner for evig! (Hun seer Edmond, som staaer ved Claveret og nynner en gammel Opera-Aria). Hvad er det for en Herre? — (halvsagte): Man seer da aldrig andet, end lutter gamle Ansigter her i Huset!

Juliette. Jeg har her den Ære at forestille Tante min tilkommende Mand.

Frue St. Leger (sagte til Juliette): Han!? —

Edmond (med forstilt Mæle): Naadige Frue! De er den dydzirede Frøkens kiere Tante, og føl-

gelig vilde det være mig en stor Ære, om jeg torde smigre mig med at have Deres gunstige Bifald.

Frue St. Leger. Oh — ganske sikkert! (sagte): Hvad er det for et Menneske! — Jeg har seet det Ansigt et Sted før — og Mælet er mig heller ikke ubekiendt! —

Edmond. Som jeg mærker, søger hierte Frue at erindre mine Træk; det kunde vel hænde sig, at jeg har nogen Liighed med en Spidsbub af Neveu — Edmond Saint-Ange hedder han; — jeg veed han har den Ære at være kiendt af Dem.

Frue St. Leger. Captain ved Infanteriet? — ganske rigtig!

Edmond. En slem vilter Krabat! —

Frue St. Leger. Ah, min Herre, De taler nu som Onkel. Siig intet Ondt om ham i mit Paahør, thi det er en elskværdig ung Mand, som jeg lider særdeles godt. De maa ikke tage mig min Oprigtighed ilde op, men reent ud sagt, vilde Juliette passe sig meget bedre for Deres Neveu end for Dem.

Edmond. Ei, hvorfor det, hierte Frue?

Frue St. Leger. Hvorfor? — for det første, fordi han er yngre.

Edmond. Yngre? — hm! — jeg er ligesaa ung som han.

Frue St. Leger. Saa? det var meget!

Juliette (tvingende sig for at lee): Ha! ha! ha! ha!

Frue St. Leger. Hvad leer Du ad, Juliette?

Juliette. Bliv ikke vred, bedste Tante — ha! ha! — men det — ha! ha! ha! det kommer af, at — ha! ha! ha! ha!

Frue St. Leger. Giør Du Nar af mig?

Edmond (med sit naturlige Mæle): Troe aldrig det, naadige Frue!

Frue St. Leger (tager Edmond ved Haanden, og betragter ham nøie): Skulde denne gamle Maske — Kanskee er Hr. Onkelen —?

Edmond (bukker): — Neveuen selv!

Frue St. Leger. Hvorledes! Captain Saint-Ange!? — Naa, det kalder jeg at spille Comedie! — ha! ha! ha! Men nu falder der mig noget ind: — her er De jo ypperligt forklædt til Maskeraden i Aften. Frisk, min Herre! hold Dem færdig: De skal følge med os.

Edmond. Men betænk, naadige Frue — jeg har vigtigere Ting at forrette — og desuden —

Frue St. Leger. Betænke? seer jeg ud som en Kone, der tænker? Hvad Forretning i Verden kan vel være vigtigere end den at more sig? Som jeg har sagt: paa Maskerade i Aften, og Bryllup i Morgen!

Juliette (afsides): Jeg har rigtig aldrig kiendt saa klog en Kone som min Tante!

Edmond. Men De veed endnu ikke Alt, naadige Frue! jeg maae sige Dem: her er endnu en anden Frier, og den virkelige Tredsindstyve-Aars Herre, som skal have Frøkenen, kommer her om lidt.

Frue St. Leger. Ham forære vi — en nydelig lille Kurv! Lad kun mig raade. — Det er mig, Juliette, som vil give Dig en Mand —

Juliette. O, mange Tak, lille Tante!

Frue St. Leger (bliver ved): Som Din Tante har jeg dog ogsaa noget at sige, og nu vil jeg benytte mig af min Myndighed. Men lad os for Himlens Skyld ikke glemme Hovedsagen: ind med Dig til Natbordet, at Du kan blive pyntet til Maskeraden.

Juliette. Ja, Gud bevare's! det er ogsaa sandt!

Frue St. Leger (kalder): Rosine! — Rosine!

Kammerpigen (kommer).

Frue St. Leger. Hvor bliver Du af, Pige? — Skab mig dette lille Væsen om! (til Juliette): Jeg vil have Dig yderst tillokkende.

Juliette (hierteglad): O ja, Tante!

Frue St. Leger. Rosine! jeg overgiver hende i Dine Hænder. Gaae, og viis, at Du har Smag. Bort med den hele Stads! Forvandle hende fra en Tipoldemoder til en Nymphe, til en Gratie — kort sagt: giør hende saa smuk, at hun endogsaa kan fordunkle mig.

Edmond (smilende): Det kan man kalde en eiegod Tante!

Juliette (som før, hoppende af Glæde): Oh, en Gudsengel af en Tante! (hun kysser Frue St. Leger mange Gangepaa Haanden og paa Munden). Hvad jeg holder meget af Tante! — En Nymphe — en Gratie — var det ikke saadan? — Kom, Jomfrue Rosine! kom og lad os skynde os! (hun løber ud med Rosine).

Syttende Scene.

Edmond. Frue Saint-Leger; (lidt efter) Frue Vielville.

Edmond. Elskværdige Glut!

Frue St. Leger. Forjag aldrig den Munterhed, der giør hende saa elskværdig.

Edmond. Aldrig! aldrig!

Frue St. Leger. Sommetider lover Elskeren mere, end Manden holder.

Frue Vielville (kommer uden at see Frue St. Leger — til Edmond): Nu har jeg sagt Notarius Beskeed — og i Morgen kommer han her og lader os underskrive Contracten.

Frue St. Leger. Hvorledes, kiere Svigerinde — !

Frue Vielville (studsende): Eja! see, see! (neier gravitetisk): Frue Oberstinde! —

Frue St. Leger (ligeledes): Frue Præsidentinde! —

Frue Vielville (neier endnu dybere): Allerydmygste Tienerinde!

Frue St. Leger (ligeledes): Pligtskyldigste Ditto!

Frue Vielville (sagte): Gid de dog bare

havde sagt, at jeg ikke var hiemme! (høit, i det hun pludselig vender sig om til hende med et tvungent Smiil): Det er mig i Sandhed en Hiertens Glæde at see Dem!

Frue St. Leger (sagte): Hun ønskede mig gierne hundrede Mile borte. (høit, med samme tvungne Smiil): Det glæder mig ubeskriveligt, at see Dem i saa ønskeligt Velbefindende!

Frue Vielville (sagte): Hvilken Flane! saa udmayet! —

Frue St. Leger (sagte): Hvilken Snerpe! saa falsk! —

Frue Vielville. Veed høistærede Frue Svigerinde — ?

Frue St. Leger. — At De givter Juliette bort? ja, det hører jeg, høistærede Frue Svigerinde! — Men det er ikke smukt af Dem, at De slet ikke har ladet os det vide. Juliette er ligesaavel vor Niece som Deres, og man kunde vel have spurgt os til Raads i den Sag.

Frue Vielville. Det fornuftige Partie, jeg har bestemt hende, havde maaskee ikke været efter Alles Hoveder, Frue Oberstinde!

Frue St. Leger. O, forlad mig, Frue Præsidentinde! Deres Klogskab og modne Døm-

mekraft ere altfor vel bekiendte, Frue Præsidentinde.

Frue Vielville. Juliettes Lykke har været mit eneste Formaal og Øiemeed, hierte Frue!

Frue St. Leger. De vilde danne hende til en lille Cato.

Frue Vielville. Og De vilde giøre hende til en stor Aspasia.

Frue St. Leger. Huuspostillen er lidt kiedsommelig for en Pige paa hendes Alder!

Frue Vielville (spodsk): Javist, „den galante Sachsen" er moersommere.

Frue St. Leger (hurtig): Har De læst den?

Frue Vielville (rømmer sig): Hm!

Edmond (sagte): Ha! ha! ha!

Frue St. Leger. De agter at givte Juliette med en eller anden Pedant!

Frue Vielville. De vilde vel give hende til en eller anden Straajunker?

Frue St. Leger. Vore unge Fusentaster ere saa elskværdige! —

Frue Vielville. Jo, nogle pakkre Fugle, Frue Oberstinde!

Frue St. Leger. Saa elskværdige, Frue

Præsidentinde, at de tidt erobre de skinhelligste Bedesøstre.

Frue Vielville (rømmer sig atter): Hm!

Frue St. Leger. Desuden havde Deres fortrolige Ven, Baron Forlis, begiæret hende til Ægte af os for sin Neveu.

Frue Vielville. Min salig Mand havde lovet hende til Salvo Titulo Hr. Forstmester og Fontaine-Inspecteur Le Coq.

Frue St. Leger. Le Coq? — Fontaine-Inspecteur Le Coq? — Ventelig en gammel Original?

Frue Vielville. Frue Oberstinden veed nok ikke, at det er den Herre, der staaer?

Frue St. Leger (halvsagte): Hm! jeg sluttede mig til det af Figuren!

Frue Vielville. Jeg beder Frue Oberstinden at moderere sig i sine Expressioner!

Frue St. Leger. Hvad jeg siger, skeer af Iver for min Niece, Frue Præsidentinde!

Edmond (træder imellem dem med en meget afstadig Mine): Mine høistærede, naadige Damer! det er mig en sand Glæde, at være Vidne til en Tvistighed, som dog ene og allene reiser sig af Deres Godhed og Kierlighed for det livsalige Neer,

som mig er tiltænkt. Men ikke destomindre vilde det høilig crepere mit Hierte, om der desaarsag skulde opkomme nogen Spliid og Kivagtighed imellem to Familier, der saa at sige ere skabte til gienſidigt Venskab og god Forſtaaelſe. Jeg beder Dem: forliges! forliges! (til Frue St. Leger): Hierte Frue finder mit Navn noget curiøſk — i Grunden ſætter jeg ſlet ingen Priis paa det, og jeg vil med Hiertens god Villie ſkifte det om! — (til Frue Vielville): Høiſtærede Frue Præſidentinde vil have mig givt med Frøken Juliette — det er ogſaa min eneſte Attraa og Lykſalighed! — men, Enighed er dog ſaadan en god Ting! — (til Frue St. Leger): Baron Forlis begiærer Frøkenen til Ægte for ſin Neveu — Nu vel! derſom dette unge Menneſke er en ſindig, velopdragen Perſon, der ſeer ſig iſtand til at forſørge den hierte Frøken — og derſom han ydermere ſtaaer hende an — !

Frue Vielville. Bevare's! hvilken Selvfornægtelſe! nei, det er da et uſkatteerligt Hiertelag, at kunne bringe Andre ſlige Offere — og det ſtyrker mig endnu mere i mit Forſæt, at holde hvad jeg har lovet Dem, min gode Hr. Le Coq!

Edmond. Ja, men ſæt nu — at Hr. Le Coq afſtod Baron Forlis's Neveu ſine Fordringer?

Frue St. Leger. Ja, og giør Hr. Le Coq det ikke med det Gode, skal han nok blive nødt dertil!

Edmond. Hvad siger De, kiere Frue Oberstinde? — nei, slaaes med den unge Herre vil jeg saamæn ikke!

Frue Vielville. Hvad, Hr. Le Coq! er De bange?

Edmond. Bange? bange? nei, langtfra ikke!

Frue Vielville. Det skulde jeg ogsaa mene! En Cavalier — en Forstmester og Fontaine-Inspecteur, der har været vant til at drage til Feldts baade mod Dyr og Fiske! —

Edmond. Forstaae mig ret, bange er jeg heller ikke; men det er dog saa en egen Sag for en Mand paa min Alder, at binde an med en ung Hugaf, der ikke giør sig mere Samvittighed af at expedere en Medbeiler i en Duel, end jeg ved at skyde en Hare. Jeg veed, han har allerede havt over tyve Affairer, hvori han, imellem os sagt, har — ! (Han viser Pantomimen af at stikke En ihiel).

Fleerstemmigt Musiknummer.

Frue Vielville.

Hvad! dette er jo Skam, min Herre!
mindst troede jeg De bange var.

Edmond.

Nei, Tak! jeg vil ei duellere;
Mit Liv for kiert dertil jeg har.

Frue Vielville
(alvorlig):

Endskiøndt man gammel er, man dog
Fornærmelser bør aldrig taale.

Frue St. Leger
(til Edmond):

Jeg finder Deres Adfærd klog;
De Dem med ham vist ei kan maale.

Edmond.

Jeg bytte vil mit gamle Skrog;
det ikke mange Puf kan taale.

Attende Scene.

De Forrige. François.

François (løbende):

Ah, Frue!

De tre Andre.

Hvilket Skrig!

Hvad fattes Dig?

François.

Han er i Hælene paa mig!
Omsonst jeg vilde Modstand giøre:
en ung Person, en Modens Laps —
som ei vil Deres Forbud høre —
han løb herop med mig omkaps! —

De tre Andre.

En Modens Herre? —

François.

Ak ja, desværre!

Edmond

(til Frue Vielville):

Min Medbeiler kanskee!

Frue Vielville

(til François):

Veed I ei, hvem det kan være?

François (ryster paa Hovedet).

Edmond

(anstillende sig meget bange):

Gud naade mig! O Vee!
Han maa ei treffe mig herinde! —
Hvor skal jeg dog et Smuthul finde!
(Han vil løbe ud).

Frue Vfelville
(holder paa ham):
Nei, nei, min Herre! bliv De her!
Alle Fire.
See, der han er! See, der han er!

Nittende Scene.

De Forrige. Hr. Le Coq (overdreven moderne klædt, med guulkravede Støvler, Ridepidsk i Haanden, moderne Frisur o. s. v. I den hele Scene søger han at efterabe en Spradebasse i Væsen, Sving, Tone, Gang og Alt).

Le Coq.
Har man vel nogentiid seet Mage!
Saaledes tør man mig modtage!
(til François):
Ha, uforskammede Lakai!
Hvad, Æsel! Dosmerpande, Slubbert!
Veed Du ei hvem jeg er, Knægt Ruppert?
Mig vil Du vise Vintervei!? —
Frue Vielville, Frue St. Leger
og Edmond.
(til Le Coq):
Tal! Vi forstaae Dem ei.

(Under Frontins følgende Replik giør Le Coq Caprioler, speiler sig, og snurrer sig rundt paa Hælen, samt smælder med sin Ridepidsk).

Françoís

(til Frue Vielville):

Saavidt jeg af hans Tale fatter,
han fri'r til Fruens Broderdatter,

(pegende paa Edmond):

og vil fordrive Hr. Le Coq;
men Frøkenen, skiøndt givtefærdig,
og vist i Eet og Alt elskværdig,
har i een Mand vel meer end nok.

Frue Vielville (bister):

Hvad er dog dette for Spektakkel!?

Frue St. Leger

(betragtende Le Coqs Pirouetter o. s. v. med Latter):

Ha! ha! den arme, gamle Stakkel!

Le Coq (som før):

Nu vel! hvad synes I om mig? —
Før mig hen til min Brud, min Skiønne!
Naar hun mig seer paa Knæ for sig,
vil hendes Kierlighed mig lønne!
Min Elskovs Qval
hun lindre skal!

Frue Vielville

(til Edmond):

Saa siig mig dog, hvad mener Manden?

Edmond og François.

Han har en Skrue løs i Panden!

Edmond.

(sagte til Frue St. Leger):

Frue! mig til Bistand vær!

Frue St. Leger

(som før, leende):

Han ganske vist er fra Forstanden!

François

(hviskende til Frue St. Leger):

Det den rette Frier er!

Le Coq

(giørende sig lækker):

Har jeg ei Sving? er hele Tonen,
min hierte Frue, vel saa gal?

Frue St. Leger

(leende):

Jeg finder, ærligt sagt, Personen
i Eet og Alt original! —
Følg De i Aften med paa Bal,
saa sætter De paa Deres Hæder Kronen!

Le Coq

(springer i Beiret):

Paa Bal? det er min Lyst! Vel, ja!

men troe ei, at jeg trippe gider
den flaue Menuet!

Frue Vielville
(harmfuld):

Hvad! flaue Menuet!? —

Le Coq.

Bort med al Dands fra gamle Tider!
Jeg valtser: Tra la! la la la la!
Hei lystig! hu! hei! hopsasa!
Rask! let til Beens! og nem paa Foden!
med Skotske Pas! — de er' paa Moden! —
Siig mig: hvad synes De om det? —

Frue Vielville
(som forstenet):

Men siig mig dog: hvad mener Manden?!

Frue St. Leger
(leende):

Han sikkert mistet har Forstanden!

François og Edmond.

Han har en Skrue løs i Panden!

Frue Vielville
(pegende paa Edmond):

Her er jo een — hvad vil den anden?
Forklar mig dog! —

Frue St. Leger
(leende):

Han er ei klog! —

Le Coq.

I Elskovs Sprog
jeg vil min Brud min Qval afmale,
og bede hende den husvale! —

Frue Vielville.

Jeg om en Brud ham hører tale!

Begge Damerne.

Den gamle Mand er sikkert gal!

François og Edmond
(hviskende):

Han har sig kun en Perial!

Frue Vielville (til Le Coq): Min Herre! jeg skal meget bede Dem, at De er saa god strax at give Dem tilkiende.

Le Coq. Hvad! paa Ord og Ære? giætter De virkelig ikke hvem jeg er? Nei, nu er De polidsk, Frue! De spiller Comedie med mig. Men det er kiffigt! det kan jeg godt lide.

Frue Vielville (heftig): Jeg — jeg spille Comedie?! Tvi! jeg har endnu aldrig befattet mig med —!

Le Coq. De tænkde kanskee, at Forstmester og Fontaine-Inspecteur Le Coq var en gammel, klodset, treven Landsbyknold? Jo, luur mig! nei, nei, jeg havde narret Dem. Jeg vilde overraske baade Dem og den deilige Juliette. Ja, Frue,

det er mig — mig og ingen anden, som hedder Le Coq!

Frue Vielville. Er De den rigtige Le Coq?! (til Edmond): Og hvem er da De, min Herre?

Edmond. Siden jeg maa tilstaae det, naadige Frue: jeg er Captain St. Ange, en Neveu af Baron Forlis.

Frue St. Leger (løfter Parykken af ham med to Fingre). Med Paryk 60 Aar — uden Paryk 22! Ha! ha! ha!

Frue Vielville. Hvad hører jeg.

Le Coq, Hva — hvad! Hvad den slemme —!

François (sagte): Au! au! au!

Frue Vielville. Og Juliette skulde have hiulpet til at bedrage mig!? (Hun løber heftig omkring til Dørene): Juliette! hvor er Du henne? kom hid!

Tyvende Scene.

Juliette (meget moderne pyntet). De Forrige.

Juliette (sieleglad): Her er jeg, Tante! o, jeg er ude af mig selv af Glæde!

Frue Vielville. Kors! hvad seer jeg!? —

Juliette (hoppende af Glæde): Det er mig, Tante! det er mig! Ja, jeg kunde heller ikke kiende mig selv i Speilet! O, min Gud! hvad jeg er bleven smuk!

Edmond. Ja! ja!

Frue St. Leger. Ikke sandt? nu ligner hun sig dog selv.

Frue Vielville. Frue Svigerinde! jeg beder Dem at forklare mig —!

Juliette. Ja, det er Tante Saint-Leger, som har givet mig det altsammen: den pene Kiole — og al den anden Stads! — og see mit Haar — see, hvor det flagrer — kiereste, bedste Tante! (hun omfavner Frue St. Leger — til Frue Vielville): Men Tante veed endnu ikke det Bedste: jeg skal paa Maskerade i Aften — Tante St. Leger tager mig med sig — og jeg skal dandse — og giæt med hvem, Tante? — Nei, jeg bliver vist elevild af Fornøielse!

Frue Vielville. Altsaa, Frue Svigerinde, er alt dette Deres Arbeid! Man driver Giæk med mig, og De taaler, at —!

Le Coq. Saa sagte, saa sagte! her er Ugler i Mosen, og jeg har en Ahnelse om, at denne ærlige og tro Tiener — (han peger paa François): — er en Gavstrik, som har holdt os Alle for Nar!

Frue Vielville. Han? min François? nei, det er saamæn en skikkelig Karl, der ikke engang tænker paa sligt.

François (vil liste sig ud).

Le Coq. Han vil smøre Hæle — kom hid, Spidsbub! og bekiend strax: er det ikke Dig, som har skaffet min Medbeiler Indpas her i Huset? Var det ikke Dig, som gav mig det forbandede Raad, at klæde mig i denne Narredragt? kan Du nægte det? hvad?

Frue Vielville. Svar, François! svar paa disse Beskyldninger.

François (fripostig): Nu vel da, her er mit Svar: Ingen er her, hvad han vilde synes at være. Captain Saint-Ange med det tredsindstyveaars Udseende er en ung fyrig Elsker. Hr. Le Coq med al denne ungdommelige Stads, er en gammel, svagelig Mand — og endogsaa den gamle François — (han kaster Parykken): er ingen anden end den lystige Pudsenmager Frontin!

Frue Vielville, Le Coq og Frue St. Leger: Frontin!

François. Jeg vilde omvende mig, men — Fanden kom og fristede min Dyd! — jeg har hiulpet den sukkende Skiønhed, tient den dristige

Kierlighed, og frelst Alderdommen fra at begaae en Daarlighed. Naadige Frue — (til Frue Vielville): med et eneste Ord kan De nu krone mit Værk. Frøken Juliette faaer en kierlig og tro Mand; Hr. Captainen viser, at en Smule Ungdom er aldrig nogen Feil — og Hr. Le Coq, som kan synge, dandse, og har S v i n g — !

L e C o q. Hvad, Knægt! Du understaaer Dig oven i Kiøbet at giøre Nar af mig! —

F r a n ç o i s. Bevare's! saa kiender De ikke Frontin. Jeg, hvis Tænkemaade altiid er stor og uegennyttig, jeg forlanger intet for min havte Uleilighed. (pathetisk): Alle Parters Held og Lyksalighed skal være Lønnen for min Tieneste og min List!

L e C o q. O, Din Ræv! roes Dig oven i Kiøbet af Dine Dyder!

F r u e V i e l v i l l e. Hvilke Historier! — Saa vare da Alle imod mig!

J u l i e t t e. Tante maa for alting ikke troe, at jeg vidsde noget af Herrens Anslag, dengang han først kom her.

F r u e V i e l v i l l e. Hr. Le Coq! hvad har De da nu i Sinde at giøre?

L e C o q. Ei, Frue! hvad skal jeg vel giø=

re andet, end hvad den sunde Fornuft raader mig: — pakke ind!

Edmond. Det var talt som af en Salomon!

Juliette. De er dog rigtig god, Hr. Le Coq!

Frue St. Leger. Frue Præsidentinde! Dersom De ikke samtykker i Giftermaalet, saa husk paa, at Juliette er ogsaa vor Niece, og at vi da kunde giøre vore Rettigheder gieldende — men nei! giv heller efter for det unge Pars Ønsker, for mine Bønner, og lad os paa Juliettes Bryllupsdag høitideligholde vor Forsoningsfest.

Juliette. O ja! skynd Dem at blive forsonede. Enighed er dog saadan en god Ting.

Frue Vielville (omfavner sin Svigerinde): Denne sidste Grund bestemmer mig! — Jeg tilgiver Alt — paa det Vilkaar, Juliette, at Du altiid gaaer med Modest, og at Du aldrig maa valtse — hører Du? aldrig valtse!

Le Coq (til Frontin): Dig, Knægt! kan jeg ikke lade være at have et Horn i Siden paa!

François. Paa mig, Hr. Le Coq? Jeg har jo tvertimod viist Dem en Tieneste: i en Snup har jeg giort Dem hele 40 Aar yngre!

Slutningsviise.

Frue St. Leger.

Jeg er endnu i Livets Sommer;
jeg elsker Spøg og Munterhed;
jeg frygter ei den Dag, som kommer,
skiøndt hvad den bringer, jeg ei veed.
Men Fryd og Kierlighed jeg hylder
indtil mit sidste Aandedrag!
Med den Respect jeg Aldren skylder,
dog meest jeg elsker Vaarens Dag!

Juliette.

I gamle Dage, vil man sige,
det var en Skik blandt unge Folk,
at Lige gierne søgde Lige,
og Følelsen var Hiertets Tolk.
Ung Pige giækked gammel Beiler,
mens hun i Knøsen fandt Behag:
og dette, hvis jeg ikke feiler,
er endnu Skik og Brug i Dag!

Edmond.

Til Landets Forsvar Vaaben bære,
det er den kiække Krigers Pligt;
hans Øiemeed, hans Maal, hans Ære

er hædret Navn i Skialdens Digt.
Ham Heltemod og Daad besiele!
som til et Bal han gaaer i Slag!
Min Konge og min Pige dele
mit Hierte til min sidste Dag!

Frue Vielville.

Hør, mine Damer, mine Herrer!
De kan nu troe mig, om De vil:
men Verden sig hver Dag forværrer,
saa Lucifer faaer reent sit Spil!
Jeg vil ei sige, hvad jeg mener;
men dette er en afgiort Sag:
hvis Verden faaer, hvad den fortiener,
det lakker snart ad Dommedag!

Le Coq.

Jeg troer, Fontaine-Inspecteuren
giør klogest i at gaae sin Kaas!
For mig Cupido Indgangsdøren
til Hymens Tempel smak i Laas!
Skiøndt jeg min Hr. Rival misunder,
jeg vil dog ikke bære Nag;
(han giver Edmond Haanden).
gid han maa smage nuomstunder
den Fryd jeg nød min Bryllupsdag!

Frontin
(til Publikum):

Man skrev i gamle Dage Stykker,
det Samme giør man end i Dag;
kun Eders Bifald Seglet trykker
paa hvert et Værk af Aand og Smag.
Det Skiæmt, vi voved her at byde,
med Overbærelse modtag!
Hvad kan som Eders Gunst os fryde? —
Gid vi maae vinde den i Dag!!!

